

Димчо Дебелянов

Разсеян разказ

Връщам се в 3 часа сутринта. Запалвам кревата и се тръсвам умерен въз лампата. Тъкмо в полунощ се събуждам. Иска ми се пак да се събудя, пък очите ми се отворени стоят. Почвам да чета една критика за Никола Атанасов през 1909 година от българската литература и все не мога да заспя. По едно време хазаинът се отваря и вратата влиза. „Аз, казва, много късно се прибирате, и със съня си разваляте шума на хората. Нахалността си не плащате, а кирията ви няма край. Вие не може повече да търпите и ние ще трябва да се изнесем?“ Излиза. Гледам навън – слънцето преминало и нощта изгряла. Виждам, че не може вече да се става, затова – заспивам, измивам си обувката и си ваксвам лицето. Турям си главата, пък яката ми тежи... Решавам да не ходя към улиците, а да тръгна из канцеларията, да си търся друга квартира, за да покажа на човешкото безсърдечие, че и ние имаме малко хазайско достойнство.

Наложиха ми после едно отсъствие за неоправдано наказание от работа.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6190>]